

af udenlandske Veksler eller lignende Kreditmidler, som er let realisable, men derimod ikke af Kreditforeningsobligationer. Jeg kan i saa Henseende ganske henholde mig til, hvad jeg udtalte allerede under Behandlingen her i Landstinget, at ingen af disse to sidstnævnte Arter af Værdier i og for sig er udelukket fra at kunne udgøre en Del af Bankens Kassebeholdning. Jeg vil derfor ikke kunne fremsætte en Udtalelse her, der gaar ud paa, at Kreditforeningsobligationer under ingen Forhold kan medregnes blandt de Papirer, der kan betragtes som sigtet til i Lovens § 11. Det maa blive et Spørgsmaal, som Bankinspektøren i hvert enkelt Tilfælde vil have at afgøre, om Bankens hele Status, om Karakteren af dens Forpligtelser, og om Arten af de Værdier, som Banken i øvrigt ligger inde med, er af en saadan Beskaffenhed, at det kan være tilladeligt at henregne ogsaa Kreditforeningsobligationer i en vis Udstrækning til de Papirer, der haves for Øje i § 11. Videre tror jeg ikke, det er muligt at komme ved en almindelig Udtalelse; det maa nødvendigvis blive Genstand for en Afgørelse i hvert enkelt Tilfælde, hvilke af de Aktiver, som Banken ligger inde med, der kan betragtes som frembydende tilstrækkelig Sikkerhed og tilstrækkelig Likviditet.

Schovelin: Efter denne Udtalelse ser jeg mig ikke i Stand til at give Bankloven min Stemme.

Jeg maa først, skønt det er det mindre væsentlige, gøre en Bemærkning til den højtærede Minister angaaende Opgørelsen af Bankbalancen. Hans Bemærkning ramte ikke mig, da jeg netop som Udvalgsmedlem havde indtaget en Særstilling paa dette Punkt. Jeg vil i øvrigt kun sige dette, at det er mig vel bekendt, at det var ved en Trykfejl, at der kom til at staa Kvartalsopgørelser, hvilket for mig er et Vidnesbyrd om, at der kan være Trykfejl med Mening i, og at Sættene undertiden kan være klogere end Lovgivere.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Likviditet da benægter jeg, at det skulde kunne være muligt for en Bankinspektør i hvert enkelt Tilfælde at skønne over, hvorvidt Kreditforeningsobligationer, hvis en Bank i en umiddelbar nær Fremtid kom i Forlegenhed, skulde være tilstrækkelig let-sælkelige Papirer. Herom maatte en Bankinspektør have en almindelig Regel at gaa efter. Denne Regel — som efter min Formening burde paa tydelig Maade indeholdes i selve Loven — bør da være den,

som de store Landes Banklovgivning indeholder, — det er efter min Formening formasteligt at tro, at man herhjemme i Danmark skulde kunne komme igennem ved at gøre vore Banker, ogsaa vore Hovedbanker, mindre likvide, end man har ment det nødvendigt ude omkring i den store Verden. „Hinter den Bergen giebt's ja auch Leute“, og jeg tillader mig at tro, at de Teoretikere og de Bankpraktikere, som har gjort disse Forhold til Genstand for aarelangt Studium og har opsamlet Erfaringer fra hele Verden, har større Kyndighed og Indsigt i disse Forhold end den højtærede Handelsminister, paa hvis Autoritet egentlig denne Slappelse af Likviditetsfordringen føres igennem. Det har jo før været saaledes, at der ogsaa i vide Kredse indenfor Folketinget — jeg siger Kredse, thi det er ikke værdt i denne Sammenhæng at pege paa dette eller hint *Parti*, da det er en Sag, som i ingen Henseende har at gøre med Partipolitik —, var en levende Interesse for at faa en virkelig Likviditetsfordring ført igennem, og jeg vil tillade mig at mene, at naar det overhovedet ikke er sket, er det, fordi den nuværende Handelsminister netop har stillet sig saa stærkt derimod. Ham vil da ogsaa Ansvarret naturligt komme til at paahvile, naar der i Løbet af kortere eller længere Tid indtræder Kalamiteter i vor Bankverden, fordi man nu har sluppet den hidtil coutumemæssigt gældende Fordring til Storbankernes Likviditet. Jeg har gentagne Gange skildret den Situation, der maa opstaa, naar der som i 1908 indtræder Vanskeligheder for en eller anden af de større Banker og dette falder paa et Tidspunkt, hvad særdeles let kan ske, da Nationalbanken er ved den yderste Grænse af sin Seddeludstedelse. Det kan let ske, fordi under saadanne kritiske Forhold, da Bankrun overhovedet kommer til at foregaa, vil det efter den Fortolkning, som nu den højtærede Handelsminister oven i Købet har godkendt med Hensyn til § 11, være saaledes, at der Bankerne rundt kun er Kreditforeningsobligationer *en masse*, som de vil møde op med for at faa belaaet — fordi deres eneste Mulighed til at modstaa Run'et er at have Kreditforeningsobligationer, som Nationalbanken skal belaae —, og at Nationalbanken vil være ude af Stand dertil. Og hvorledes vil det gaa, naar disse Kreditforeningsobligationer saa i Mængde kastes ud paa Markedet af selve Pengeinstitutterne? Den Fordring, man har stillet i det af mig stillede Ændringsforslag, som